

„ Pe când mulțimea Îl îmbulzea, ca să asculte cuvântul lui Dumnezeu, și El ședea lângă lacul Ghenizaret, a văzut două corăbii oprite lângă țărm, iar pescarii, coborând din ele, spălau mrejele. Și urcându-Se într-una din corăbii care era a lui Simon, l-a rugat s-o depărteze puțin de la uscat. Și sezând în corabie, învăța, din ea, mulțimile. Iar când a încetat de a vorbi, i-a zis lui Simon: **mână la adânc, și lăsați în jos mrejele voastre, ca să pescuiți.** Și, răspunzând, Simon a zis: **Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit și nimic nu am prins, dar, după cuvântul Tău, voi arunca mrejele.** Și făcând ei aceasta, au prins mulțime mare de pește, că li se rupeau mrejele. Și au făcut semn celor care erau în cealaltă corabie, să vină să le ajute. Și au venit și au umplut amândouă corăbiile, încât erau gata să se afunde, iar Simon Petru, văzând aceasta, a căzut la genunchii lui Iisus, zicând: **Ieși de la mine, Doamne, că sunt om păcătos.** Căci spaima îl cuprinsese pe el și pe toți cei ce erau cu el, pentru pescuitul peștilor pe care îi prinseseră. Tot așa și pe Iacov și pe Ioan, fiii lui Zevedeu, care erau împreună cu Simon. Și a zis Iisus către Simon: **Nu te teme; de acum înainte vei fi pescar de oameni.** Și trăgând corăbiile la țărm, au lăsat totul și au mers după El. ”

(Ev. Luca 5, 1-11)

“**Ieși de la mine Doamne! Om păcătos sunt**”. Petru rostea ceea ce au rostit oamenii dintru începuturi, atunci când harul lui Dumnezeu scânteia, și a scânteiat mereu, și în Vechiul Testament. Și așa au constatat cercetătorii: îndeosebi în fața lui Dumnezeu se petrece același fapt. Aici e taina prezenței și mărturiei lui Dumnezeu, a existenței adevărului dumnezeiesc, pe care nici o știință a lumii nu a putut să o descifreze. **În fața lui Dumnezeu omul trăiește ceea ce se numește *mysterium tremendum* – adică tainicul acesta cutremurător, taina care ne cutremură.** Aceasta au simțit-o toți, din începuturile lumii, după cădere, ca un cutremur al sufletului și că o iluminare tainică, din adânc. Se îmbină deci spaima, cutremurul, cu iluminarea, cu lumina din adânc, de dincolo de lume, de întunericul păcatului.

“**Ieși de la mine, Doamne!**”... Pe de o parte prezența lui Dumnezeu parcă te silește să fugi, să te retragi, să te ascunzi. Îți dorești parcă să te înghită pământul. **Dar, totodată, este și atracție, vedeți?** Așa se mișcă. Rugați-vă, cercetați, cugetați, voi toți cei care vreți să știți, să înțelegeți ce înseamnă taina întâlnirii lui Dumnezeu, în starea noastră, nu a sfinților.

“**Om păcătos sunt**”, a spus Petru și s-a dat la o parte, în spaimă care-l inunda în fața Dumnezeirii. Așa se simte harul Dumnezeirii: îți vezi deodată starea de cădere, de păcătoșenie, de prostie, de nesimțire; mai ales de nesimțire. Când stau în fața cuvântului Evangheliei, sau în biserică, sau la auzul unui cuvânt, sau în fața unei jertfiri, iar eu nu simt nimic, stau așa – iertați-mi cuvântul – gură cască, e semn că sufletul meu e mort, e în nesimțire.

Petru n-a fost în nesimțire; în el s-a trezit atunci taina tainelor. Și a văzut starea lui de păcătos în fata sfințeniei lui Hristos; s-a descoperit în el icoana din veșnicie a Fiului lui Dumnezeu, după al Cărui chip am fost zidiți.

“**Doamne, ieși de la mine!**...”. Dar Iisus (urmează partea a doua a momentului sacru), a ieșit Iisus din corabie? **Corabia e Biserica;** în corabie suntem toți; păcătoși suntem toți. Parcă toți strigam acum cu Petru: “**Ieși de la mine, Doamne, sunt om păcătos!**”. **Dar Iisus n-a ieșit din corabie. Dimpotrivă, i-a spus: “Nu te teme!”.** În Evanghelie teama e izgonită.

“**Nu te teme!**”. Iubiților, Sfântul apostol și evanghelist **Ioan spune că dragostea izgonește frica.** Dacă cei din Vechiul Testament spuneau: “**Începutul înțelepciunii este frica de Dumnezeu**”, Sfântul Ioan spune inspirat: “**Iubirea izgonește frica**”. Și care iubire a izgonit frica? Păi **în fața lui Petru era însăși Iubirea, era întruparea Iubirii.** Și atunci, Iubirea i-a spus lui Petru: “**Nu te teme!**” Eu am venit să izgonesc frica.

Da, începutul înțelepciunii e temerea, frica; dar înțelepciunea are două capete, să nu uităm: începe prin frică și sfârșește în dragoste, în iubire. Acum era Iubirea, Care Se arata: “**Nu te teme! De acum vei fi pescar de oameni**”. Din alegerea aceasta a pescarilor, ca apostoli, s-a dezvăluit taina ca ei să fie **pescari de oameni, pentru că ei sunt cei care scot din adânc** (Hristos i-a poruncit lui Petru: “**Mână la adânc!**”). Din adânc au scos acum viețuitoare fără glas, fără zgomot (de atâtea ori spunem: Zgomotul face puțin bine, iar binele puțin zgomot). Și i-a făcut pe ei pescari de oameni, dar sondând în adânc, adâncul înalt, iubiților. Așa le-a poruncit lui Simon, lui Andrei, lui Iacov și lui Ioan, iar ei au lăsat totul și au mers după Dansul.

Părintele Constantin Galeriu - www.crestinortodox.ro

Precum ramura ruptă de trunchi nu numai că nu face roade, dar se usucă și își pierde puterea de viață, așa și oamenii, dacă nu rămân în părtășie vie cu Domnul, nu pot aduce roadele dreptății, atât de prețioase pentru viața veșnică. Vreun lucru bun tot mai poate să fie în ei, dar bun numai la arătare, însă de fapt lipsit de preț, așa cum mărul pădureț poate fi frumos la înfățișare, dar dacă-l iei și-l guști, e acru. Și în privința celor din afară, a celor lumești, legea asta se poate proba pe viu: se zbate câte unul, se zbate și nimic nu-i iese; însă când se pogoară binecuvântarea lui Dumnezeu, roadele încep să apară. Cei ce iau aminte la sine și la căile vieții cunosc din experiență acest adevăr.”

(Sf. Teofan Zăvorâtul, Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an, Ed. Sophia)

24 septembrie – Sf.Cuvios Siluan Athonitul : “ **Cheamă-Mă în ziua necazului și te voi izbăvi** ”

“ Lucrul cel mai bun este să te predai voii lui Dumnezeu și să înduri întristările cu nădejde. Iar Domnul, văzând întristarea noastră, nu ne va da niciodată peste puterile noastre. Dar dacă întristările noastre ne par mari, aceasta înseamnă că nu ne-am predat încă voii lui Dumnezeu.

Cine s-a predat pe sine voii lui Dumnezeu, acela nu se întristează de nimic, chiar dacă ar fi bolnav, sărac și prigonit. Dar cei mândri și neascultători nu vor să se predea voii lui Dumnezeu, fiindcă le place să-și facă voia lor, lucru atât de vătămător pentru suflet. **Marele Pimen zicea: „Voia noastră este zid de aramă între noi și Dumnezeu și nu ne lasă să ne apropiem El sau să vedem mila Lui”.**

Întotdeauna trebuie să cerem de la Domnul pacea sufletului ca să împlinim mai ușor poruncile Domnului; fiindcă **Domnul iubește pe cei ce se străduiesc să îplinească voia Lui** și astfel ei află mare odihnă în Dumnezeu.

Cel ce împlinește voia lui Dumnezeu e mulțumit de toate, chiar dacă e sărac, bolnav sau se chinuie, pentru că îl veselește harul Domnului. **Dar cel nemulțumit de soarta lui**, care murmură pentru boala lui sau pentru cel care l-a supărat, **acela e bine să știe că în el se află un duh de mândrie care a luat de la el mulțumirea față de Dumnezeu.**

Sufletul care are smerenie își aduce aminte întotdeauna de Dumnezeu și gândește așa: „*Dumnezeu m-a făcut, a pățimit pentru Mine, îmi iartă păcatele și mă mângâie, mă hrănește și poartă de grijă de mine. De ce să-mi fac atunci griji sau de ce să mă tem, chiar dacă m-ar amenința moartea?*”

Orice suflet tulburat de ceva trebuie să întrebe pe Domnul, și Domnul îl va povățui. Și aceasta mai cu seamă în ceas de nenorocire și tulburare; de obicei, însă, trebuie discutat cu duhovnicul, fiindcă acest lucru înseamnă smerenie.

Bun lucru e a ne învăța să viețuim după voia lui Dumnezeu. Atunci sufletul rămâne neîncetat în Dumnezeu și are mare odihnă; și din această bucurie omul se roagă ca tot sufletul să cunoască pe Domnul; să cunoască cât de mult ne iubește și cu câtă bogăție ne dă Duhul Sfânt Care veselește sufletul în Dumnezeu. Și atunci sufletul e în întregime drag, pentru că e în întregime al lui Dumnezeu.

Domnul Cel Milostiv îl povățuiește pe om că trebuie să îndure întristările cu mulțumire. În toată viața mea n-am murmurat o singură dată pentru întristări, ci le-am primit pe toate din mâinile lui Dumnezeu ca pe un leac mântuitor și am mulțumit întotdeauna lui Dumnezeu, și de aceea Dumnezeu mi-a dat să îndur cu ușurință toate întristările. **Toți oamenii pe pământ îndură inevitabil întristări** și, deși întristările pe care ni le trimite Domnul nu sunt mari, pentru oameni ele par de neîndurat și îi întristează, și aceasta pentru că nu vor să-și smerească sufletul, nici să se predea voii lui Dumnezeu. Dar pe cei ce s-au predat voii lui Dumnezeu, Domnul însuși îi călăuzește cu harul Său, și ei îndură totul cu bărbăție pentru Dumnezeu, pe Care-L iubesc și împreună cu Care vor fi preamăriți în veci.”

Cuviosul Siluan Athonitul - “Între iadul deznădejzii și iadul smereniei” <http://siluanathonitul.wordpress.com>

27 septembrie - Din Cuvântul de învățătură la Duminica Vameșului a Sf.ler. Martir Antim Ivireanul (+1716)

„*Ce neam înjură ca noi, de lege, de cruce, de cuminecătură, de morți, de comandare, de lumânare, de suflet, de mormânt, de colivă, de prescuri, de spovedanie, de botez, de cununie și de toate tainele sfintei biserică și ne ocărăm și ne batjocorim noi înșine legea?! Cine din păgâni face aceasta, sau cine-ș măscrește legea ca noi? Oare, nu înjurăm cu acéstea toate pre Dumnezeu? Oare, nu ocărăm cu acéstea poruncile Lui? (...) Bisericile le ținem ca niște grajduri și când mergem la dânsele, în loc de a asculta slujbele și a ne ruga lui Dumnezeu, să ne ierte păcatele, noi vorbim și râdem și facem cu ochiul unul altuia, mai rău decât pe la cârciume.”*

www.razbointrucuvant.ro

Pilde ortodoxe - Sabia si coroana - Demult, un mare împărat a vrut să încerce înțelepciunea copilului său, moștenitorul tronului, și a așezat pe o masă **coroana și sabia lui**. Chemându-și fiul, i-a cerut să se gândească bine și să aleagă ce îi este mai de folos în viață. Băiatul a ales **sabia**. - De ce tocmai sabia, l-a întrebat regele? - Pentru că **prin sabie, pot câștiga și păstra coroana**. - Așa este, fiul meu, ai făcut o alegere bună. Însă ține minte: la fel este și calea pe care trebuie să o urmeze fiecare om, fie el rege sau țăran de rând: **Calea Crucii, a jertfei, a dăruirii de sine. Crucea este singura armă pe care o poți folosi în viață, în războiul de toată vremea, războiul cu diavolul, cu ispitele, cu neputința și cu tine însuși. Credința înseamnă luptă. Tu ai sabia prin care poți cuceri și păstra coroana, însă Crucea o avem cu toți și numai prin ea putem primi și păstra Cerul în sufletele noastre. Să nu uiți asta, fiul meu!**

“**Calea lui Hristos este Crucea de fiecare zi. Nimeni nu s-a urcat vreodată la cer prin comoditate**” (Sf. Isaac Sirul)

Tema catehezei din 22 septembrie - Ajutorul lui Dumnezeu se dăruiește celor ce se ostenesc și se smeresc
www.ziarullumina.ro/ajutorul-lui-dumnezeu-se-daruiește-celor-ce-se-ostenesc-si-se-smeresc

Programul săptămânii 22 septembrie – 29 septembrie 2013

Ziua	ORA	Slujbe
Duminică	22 septembrie	8 - 12 - Sf.Liturghie (Pescuirea minunată) - Pr. Dragoș
Duminică	22 septembrie	17 - 19 - Paraclisul Maicii Domnului și cateheză - Pr. Dragoș
Luni	23 septembrie	9 - 10 - Acatistul Sf.Arhangheli Mihail si Gavriil - Pr. Dragoș
Miercuri	25 septembrie	9 - 11 - Sfințirea mică a apei - Pr. Dragoș
Vineri	27 septembrie	9 - 11 - Taina Sf.MASLU
Vineri	27 septembrie	17 - 19 - Slujba acatistului – Pr. Dragoș
Sâmbătă	28 septembrie	8 - 11 - Sf.Liturghie și pomenirea celor adormiți – Pr. Dragoș
Sâmbătă	28 septembrie	17 - 18 - Vecernia Duminicii a 19-a după Rusalii – Pr.Ticu
Duminică	29 septembrie	8 - 12 - Sf.Liturghie (Predica de pe munte – Iubirea vrăjmașilor) - Pr.Ticu
Duminică	29 septembrie	17 - 19 - Paraclisul Maicii Domnului și cateheză - Pr.Ticu